

РЕШЕНИЕ

№ 4766

гр. София, 12.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 20.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2353** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).
Образувано по жалба на Ж. А. П., чрез адв. Н. В., с посочен адрес за призоваване и съобщения: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1Б, срещу Решение № 1040-21-42/23.01.2020г. на директора на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) – С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 23346/21.06.2019 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 КСО за отказ да бъде приета като трудова декларираната при ТП на НОИ -С.-град злополука с вх. № 418 от 10.05.2019 г.

Първоначално жалбата е подадена против мълчалив отказ на директора на ТП на НОИ-С.-град за произнасяне по оспорването на горепосоченото Разпореждане № 23346/21.06.2019 г. В нея се твърди, че на 06.11.2018 г., в сградата на [фирма], където е работното място на жалбоподателката, в работното ѝ време, същата претърпява злополука, вследствие на което получава нараняване на ръката и тежка психическа травма, довела до стрес от уплаха и заекване, които тя лекувала месеци след това. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на Разпореждане № 23346/21.06.2019 г., т.к. длъжностните лица при ТП на НОИ не са взели предвид представените с декларацията по чл. 57, ал. 2 КСО доказателства, които по разбиране на жалбоподателката установяват настъпилите увреждания на здравето и психичното състояние на пострадалата. Възразява се срещу заключението на длъжностното лице, че болничният лист е единственият законоустановен начин за удостоверяване на

временната неработоспособност, акцентирайки, че при напускане на работното си място и сградата на работодателя след злополуката на 06.11.2018 г., пострадалата е била вече уволнена и трудовото правоотношение е било прекратено. Поради това не било налице изискването на чл. 2 от Наредбата за медицинската експертиза (НМЕ) лицето да упражнява трудова дейност. Отделно от това се сочи вътрешно противоречие в мотивите на издаденото разпореждане. Твърди се наличие на всички елементи от фактическия състав на чл. 55, ал. 1 КСО

След запознаване с документите, приобщени към административната преписка в съда, в проведеното на 28.09.2020 г. о.с.з. процесуалният представителя на жалбоподателката изрично заявява, че оспорването е насочено срещу потвърждаващото разпореждане Решение № 1040-21-42/23.01.2020г. на директора на ТП на НОИ – С.-град.

В писмени бележки отново поддържа тезата за наличие на предпоставките по чл. 55, ал. 1 КСО. Описва механизма на увреждането и неговият първоизточник. Счита, че събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства, включително експертното заключение по съдебно-психологическа и психиатрична експертиза (СППЕ), категорично установяват настъпилото при работодателя, при изпълнение на трудовите функции, увреждане на жалбоподателката – физическо във вид на лека телесна повреда, и психическо – психично разстройство. Акцентира се на приложените по делото съдебни актове – присъда на СРС, НО по НЧХД № 12810/2019 г., и решение на СГС, НО по ВНДЧХ № 3995/2021 г., постановени по повод образуваното срещу оспорващата наказателно производство за извършено престъпление по чл. 148, ал. 2, вр. 131, т. 2 и т. 3, вр. чл. 147, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от Наказателния кодекс (НК). Изразено е становище, че настоящият съд следва да е обвързан от възприетото от наказателния съд фактическо положение.

По тези доводи, поддържани и в с.з., се претендира отмяна на решението на директора на ТП на НОИ – С.-град, ведно с потвърденото с него разпореждане на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 КСО, и приемане като трудова декларираната от Ж. А. П. злополука. Искане се и присъждане на разноски съгласно представен списък по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Ответникът - директорът на ТП на НОИ-С.-град, чрез юрк. П., в писмено становище от 25.05.2021 г., в с.з. и допълнително в писмени бележки, оспорва основателността на жалбата. Твърди че при липса на всякакви доказателства относно механизма на настъпване на увреждането, получено от П. на 06.11.2018 г., както и при липсата на доказателства, че претендираните увреждания са довели до състояние на временна неработоспособност, конкретният случай не може да се подведе под хипотезата на чл. 55, ал. 1 КСО, поради неизпълнен фактически състав на цитираната норма. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – [фирма], в с.з. чрез юрк. А., също излага опровергаващи жалбата доводи. Оспорва доказателствената стойност на събраните гласни доказателствени средства, част от които намира, че не следва да бъдат кредитирани поради евентуалната заинтересованост на свидетелите. Моли решението на директора на ТП на НОИ да бъде потвърдено като законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността за встъпване в настоящото производство, не изпраща представител и не взема становище по жалбата. Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните,

приема за установено от фактическа страна следното:

Началото на административното производство е поставено с подадената Декларация за трудова злополука с вх. № 418/15.05.2019 г. по описа на ТП на НОИ – С.-град (л. 22), настъпила на 06.11.2018 г. в 10,10 часа с Ж. А. П.. По данни от декларацията П. е назначена на длъжност "ръководител отдел/финансов контролор" в отдел „Финансово-стопански контрол“ от 12.07.2018 г. при осигурителя [фирма], като злополуката е станала на обичайното стационарно работно място в [населено място], [улица] – адресът на административната сграда на предприятието. В раздел III “Данни за злополуката“ е посочено, че в деня на злополуката пострадалият служител е извикан и се е явил в кабинета на изпълнителния директор С. П. Ч. за разговор относно изготвени от П. „Вътрешни правила за Финансово управление и контрол и Правила за системата за финансово управление и контрол в [фирма] съгласно ЗФКУПС. Описано е, че разговорът започнал с нападки от страна на Ч. към пострадалата, преминал на висок тон и сочене на две папки с доста обемна документация на масата пред бюрото му. Тази документация е била подготвена от дирекция „Обществени поръки“, а не от отдел Ф., в който работи П.. Последната се опитала да разясни ситуацията. Т. на изпълнителния директор ескалирал, вследствие на което Ч. взел едната папка от масата и с разярен поглед към пострадалата я стоварил върху дланта и пръстите на лявата й ръка. Описано е, че папката с документи е с дебелина 7 см. Вследствие на случилото се П. получава нараняване на китката на ръката, стрес и трайно заекване. В декларацията графа „Начин на увреждането и материален фактор, причинил увреждането“ е посочено следното: „незаконосъобразно поведение на изпълнителния директор, причиняване на стрес, уплаха, довели до трайно заекване и нараняване на китката на пострадалия служител“. Този резултат е пренесен и в графата „Вид на увреждането“. Идентифицирани са увредените части на тялото: китката на ръката и психичното състояние на пострадалата с последици: временна неработоспособност. Като свидетели са посочени: Д. С. – служител в правна дирекция; Д. К. – директор на дирекция „Управление на човешките ресурси“; Д. Г. Б. – председател на СД на дружеството. Със Заповед № Ц1015-21-139 от 23.05.2019 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град (л. 38), на основание чл. 58, ал. 1 КСО, е наредено да се извърши разследване на злополуката, резултатите от което са обективирани в Протокол № 36 от 11.06.2019 г. (л. 27). От него се установява, че разследването е направено по представени от страните документи, а именно: Декларация за трудова злополука с вх. №418/10.05.2019 г. на ТП на НОИ-С.-град; Уведомление за трудова злополука от Ж. А. П., в което твърди, че по време на разговора в кабинета на директора Ч. същият я е ударил с папките по ръката, след което я изгонил от кабинета, а пострадалата потърсила лекарска помощ; лист за преглед на пациент в КДБ/СО № 051612 от 06.11.2018 г., ВМА-МБАЛ С., с данни от анамнеза: „нанесен побой по време на работа – болка в л. длан“ и обективно състояние: „оток и палпаторна болка в лява длан и малък хематом дорзално“; изследване № 46297/06.11.2018 г. катедра по образна диагностика ВМА-МБАЛ С. на лява длан със заключение – без данни за фрактура; Амбулаторен лист № 32429 от 06.11.2018 г., ВМА-МБАЛ С. с данни от снета анамнеза: „консултация от спешен травматологичен кабинет на пациентка след побой по време на работа, с болка в лява ръка“; Съдебномедицинско удостоверение № 348.11/2018 г. със заключение: оток по гърба на лявата длан; Постановление на Софийска районна прокуратура № 317/2019 г. от 19.04.2019 г. по пр.пр.№317/2019 по

описа на СРП за отказ за образуване на досъдебно производство (възприето е следното: „директорът не отрича да е повишил тон повече от необходимото, но заявява, че не е посягал и обиждал П., а просто е ударил папките в масата и материалите от тях са разпилели“); протокол №4/2019 г. от осигурителя; Квитанция №347/2018 г. от 06.11.2018 г. от Съдебномедицински кабинет, съдебен лекар; Амбулаторен лист № 000519 от 22.11.2018 г. от Д. [фирма]; Медицинско направление № 000111 от 22.11.2018 г. от Д. [фирма]; Снимка на китките на Ж. А. П. при прегледа във ВМА-МБАЛ С. на 06.11.2018 г.; Амбулаторен лист №000854 от 06.12.2018 г.; №000935 от 14.12.2018 г., №000182 от 23.01.2019 г. от Д. [фирма]; Амбулаторен лист за платен преглед №000348 от 07.11.2018 г. от МБАЛНП [фирма]; Рецептурна бланка №17 256462 от д-р А. К. от МБАЛНП [фирма]; Рецепта от 07.11.2018 г.; Амбулаторен лист №3484 от 20.11.2018 г.; Амбулаторен лист №001640 от 06.12.2018 г. от д-р А. К. от МБАЛНП [фирма]; Рецептурна бланка №17243727 от 05.12.2018 г. от МБАЛНП [фирма]; Амбулаторен лист №000064 от 16.01.2019 г. от Д. [фирма]; показания от медицинско изследване от 16.01.2019 г. към Амбулаторен лист №000064 от 16.01.2019 г.; Амбулаторен лист №000118 от 30.01.2019 г., №000263 от 25.03.2019 г., № 000485 от 15.04.2019 г. от д-р А. К. от МБАЛНП [фирма]; психологическа експертиза на Ж. А. П. от 03.12.2018 г. от Център за психология и психиатрия; трудов договор №180000204/11.07.2018 г.; служебна бележка № 155/12.07.2018 г. за начален инструктаж; копие от книга за инструктаж на работното място; заповед №[ЕИК]/06.11.2018 г. за прекратяване на трудовия договор.

Към преписката са приложени също обяснения от Д. С., която е присъствала на разговора на 06.11.2018 г. в кабинета на изпълнителния директор. Същата отрича посегателство от страна на Ч. спрямо П.; информация от Д. К. – същият е връчил заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, от което П. видимо се разстроила и отказала да подпише документите; обяснение от Р. М. Р. – посочва, че по време на разговора е бил в стаята на секретарката на изпълнителния директор и е видял П. при излизане от кабинета, че е била „недоволна и разстроена“. Приложено е писмо от осигурителя рег. инд. П-6150/20.05.2019 г. (л. 51), в което е посочено, че за периода 06.11.2018 г. – 10.05.2019 г. Ж. А. П. няма отработени дни в [фирма] поради нейното освобождаване от работа, считано от 06.11.2018 г. при условията на чл. 71, ал. 1 от Кодекса на труда; в дружеството няма представен болничен лист от г-жа Ж. А. П. за 06.11.2018 г.

Въз основа на представените и описани по-горе документи комисията, назначена със Заповед № 1015-21-139/23.05.2019 г. (л. 38), приела, че макар да е установено, че П. е получила травматични уврежданията, по преписката не са събрани категорични и безспорни данни, как точно пострадалата е получила това нараняване и какъв е бил механизмът на причиняването му. Констатирано е, че Ж. П. не е представила болничен лист за временна неработоспособност от деня на инцидента. Комисията е излязла със заключение, че е обективно възпрепятствана да се произнесе, че е налице трудова злополука във връзка с инцидента, станал с Ж. А. П. на 06.11.2018 г.

С Разпореждане № 23346 от 21.06.2019 г. длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 КСО в ТП на НОИ – С.-град е приело, че станалата на 06.11.2018 г. с Ж. А. П. злополука при осигурител [фирма] не е трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО. В разпореждането са описани елементите от фактическия състав на трудовата злополука съгласно чл. 55, ал. 1 КСО, които са изследвани в контекста на изискването за настъпил резултат от увреждането и понятието „временна неработоспособност“, дефинирано в Наредбата за

медицинската експертиза (НМЕ). Според длъжностното лице единственият законоустановен начин, по който се удостоверява временната неработоспособност е чрез издаден болничен лист по образец. Независимо от констатациите от извършения медицински преглед, сочещи „повърхностна травма на китката и дланта, неуточнена и оток по гърба на лявата длан“, е обобщено, че претърпеният инцидент не е довел до неработоспособност и на П. не е издаден болничен лист за временна неработоспособност. С тези мотиви е прието, че не са налице предпоставките на чл. 55, ал. 1 КСО за квалифициране на злополуката, станала на 06.11.2018 г. с Ж. А. П., като трудова.

Така издаденото разпореждане е обжалвано от пострадалата пред директора на ТП на НОИ – С.-град, който с Решение № 1040-21-42 от 23.01.2020 г. го е потвърдил, възприемайки изцяло фактическите констатации и правни изводи на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 КСО. Счел е, че не са налице елементите от фактическия състав на чл. 55, ал. 1 КСО, описващи трудовата злополука, а именно: установено внезапно увреждане на здравето, станало с осигурено лице, функционална връзка с извършваната работа, която да е осъществявана през работно време, като резултата от увреждането да е настъпил и да се изразява във временна неработоспособност или смърт, както и да е налице причинна връзка между увреждането и причинения неблагоприятен резултат.

В хода на съдебното производство са събрани гласни доказателства. Разпитани са като свидетели: 1. Т. П. П. – дъщеря на жалбоподателката. Същата е придружавала пострадалата след инцидента до различни здравни заведения, които са констатирани нараняване на китката на лявата ръка и получен оток. Посочва, че пет, шест месеца след инцидента майка ѝ е била в нестабилно емоционално състояние, получила и затруднения в говора (заекване), което продължило около два, три месеца. 2. С. П. Ч. – изпълняващ длъжността изпълнителен директор на [фирма] към датата на инцидента, който потвърждава проведения в кабинета му на 06.11.2018 г. разговор с П.. Посочва, че целта на срещата е била да се обсъдят констатираните пропуски в работата ѝ по изготвяне на правила за работа на отдел Ф.. Свидетелят отрича да са предприемани спрямо жалбоподателката физически действия и посегателства. Заявява, че разговорът е протекъл „доста оживено“, „повиши се тон и от двете страни“, при което той е „хвърлил двете папки, които се плъзнали по масата и се разпилели отстрани, без да докосват госпожа П.“. Описва същите като „две найлонови папки, с по 20-30 листа“. Заявява, че във връзка с подадения сигнал в VI РУ са преглеждани камерите, разположени на излизане от кабинета, както и камерите по етажите и на мястото за пушене. Установило се, че П. излиза от кабинета и отваря вратата с ръката, която твърди, че е наранена без всякакъв проблем, движи се енергично по етажите, хваща парапета и опира точно тази ръка, излиза да пуши и има вид на напълно здрав човек. 3. Д. Г. Б. – председател на Съвета на директорите към датата на инцидента. Същата не дава конкретни сведения за инцидента. Заявява, че няма спомен какво точно се е случило. Не е убедена, че на 06.11.2018 г. е била в дружеството.

По делото е изготвена и приета комплексна съдебнопсихиатрична и психологична експертиза от специалист – психиатър и клиничен психолог. Според заключението на вещите лица в резултат на инцидента на 06.11.2018 г. осв. Ж. А. П. е развила остра стресова реакция – F43.0-МКМ 10, преминала в разстройство в адаптацията с преобладаващо нарушение на други емоции – F43.23-М. 10: тревожност, депресия,

натрапливи и страхови изживявания, инсомния, кошмарни сънища, оживяване на спомена за инцидента в будно състояние /елементи на Посттравматично стресово разстройство/. Има данни и за появило се заекване – F98.5-M. 10, което според медицинската документация е продължило около 3 месеца. Толкова е продължила, в клинично изразена тежест и по-голямата част от описаната симптоматика.

При така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице, при наличие на правен интерес, в законоустановения 14 – дневен срок, срещу подлежащ на обжалване административен акт, след проведено задължително обжалване по административен ред, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна. Съображенията на съда в тази насока са следните:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган -директорът на ТП на НОИ - С.-град, който съгласно представената Заповед № 1712/17.08.2015 г. (л. 148) и предвид разпоредбата на чл. 117, ал. 1, т. 1, б. "г" КСО притежава материална и териториална компетентност да се произнесе по подадената жалба срещу Разпореждане № 23346 от 21.06.2009 г. с което не е призната за трудова злополука с жалбоподателката. Разпореждането е издадено от инж. Е. К. – главен инспектор по осигуряването в сектор „Трудови злополуки“, отдел „Контрол по разходите на ДОО“, определена за длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 КСО съгласно Заповед № 1015-21-143/07.06.2018 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, издадена на основание чл. 29, т. 1 от Правилника за организацията и дейността на НОИ (л. 149).

Решението отговаря на изискването за форма съгласно чл. 59, ал. 2 АПК. Административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират на валидността и обосноваването на упражненото властническо правомощие. Решението и потвърденото с него разпореждане са издадени в съответствие с изискванията на чл. 35 АПК, след като са изяснени всички факти и обстоятелства във връзка с декларираната злополука. Доводите в жалбата касаят обосноваването на акта в контекста на доказателствата по делото, който порок е относим към неговата материална законосъобразност, обусловена от наличието на елементите от фактическия състав на чл. 55, ал. 1 КСО.

По силата на цитираната разпоредба трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършвана в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Изхождайки от тази дефиниция, за да се приеме една злополука за трудова, следва да са налице кумулативно следните елементи: 1. Внезапно увреждане на здравето, което да е причинило неблагоприятен резултат - неработоспособност или смърт, и това увреждане да е станало по време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършвана в интерес на предприятието; 2. Злополуката да е станала с осигурено за този риск лице; 3.

Установяване на функционална зависимост между настъпилото увреждане и извършваната от лицето работа, като по смисъла на разпоредбата увреждането трябва да е претърпяно "през време и във връзка с извършваната работа", "по повод на работата", или при "всяка работа, извършвана в интерес на предприятието", неблагоприятен резултат от увреждането - за трудова злополука се приема само това внезапно здравословно увреждане, което е причинило временна или трайна неработоспособност или смърт; 4. Причинна връзка, която е налице, когато неблагоприятният резултат е пряко следствие от внезапното увреждане на здравето, а не на други обстоятелства. Липсата на всеки един от посочените елементи дисквалифицира злополуката като трудова.

В процесния случай представените по делото медицински документи установяват настъпилото нараняване на лявата китка на жалбоподателката, а приетата от делото комплексна СППЕ потвърждава наличие на стресово (психологично) разстройство. Принципно е налице и темпорална обвързка между датите на представените по делото амбулаторни листа и инцидента, случил се на 06.11.2018 г. Декларираните пред ТП на НОИ - С.-град вид и обект на увреждането съответстват на констатираното от медицинските лица обективно състояние на пациента – оток и болка в лява длан (по данни от Лист за преглед на пациент в КДБО/СО № 05162/06.11.2018 г., л. 93), оток по гърба на лявата ръка (съгласно заключението на Съдебномедицинско удостоверение № 348.11/06.11.2018 г. от Катедрата по съдебна медицина и деонтология при Медицински университет – С., л. 96), тревожност, депресия, натрапливи и страхови изживявания (съгласно направената в Центъра аз психология и психотерапия оценка и СППЕ).

Тези обективни факти не се оспорват и от ответника.

Не е установена обаче причината, поради която са настъпили уврежданията, респ. механизмът на трудовата злополука и най-вече нейният функционален елемент - уврежданията да са станали през време и във връзка с извършваната работа. По делото остана недоказано мястото на инцидента – дали действително е настъпил на работното място на пострадалата и при какви обстоятелства. Описаното в амбулаторните листове обективно състояние установява настъпило увреждане увреждането, но не и неговият първоизточник. Снетата при прегледите анамнеза е израз на субективното изследване на пациента, обичайно превеждано чрез беседа, при което получените данни се използват за поставяне на диагнозата и за съставяне на съответните схеми за лечебни и профилактични мероприятия. Поради това записванията в приложената по делото медицинска документация, че се касае за „нанесен побой по време на работа“, нямат необходимото доказателствено значение. Предварителните сведения от съдебномедицинското удостоверение единствено отразяват твърденията на пострадалата, която при прегледа е заявила, че „по време на работа била ударена с папка в лявата ръка от познат мъж (изпълнителен директор на [фирма])“. Достоверността на тези твърдения обаче беше опровергана от сведенията на лицата – очевидци на инцидента, чиито изявления съдът кредитира с най-голямо доверие, предвид тяхната непредубеденост и възможността с присъствието си същите да придобият непосредствени впечатления от случилото се на 06.11.2018 г. Колегата на оспорващата - Д. С., е пряк свидетел на проведения между директора Ч. и П. разговор. Тя отрича да е извършвано каквото и да е посегателство спрямо жалбоподателката. Данни за физическа намеса не дават и останалите колеги на П. – Д. К. и Р. Р.. И двамата са възприели нестабилното емоционално състояние на

оспорващата, логична причина за което би могло се приеме прекратяването на трудовото правоотношение непосредствено след срещата с изпълнителния директор. Изявленията на тези лица са ясни и категорични и доколкото не намират опровержение в други доказателства и факти, съдът ги кредитира с доверие.

Защитната теза на оспорващата се подкрепя единствено от изявленията на разпитаната в с.з. Т. П. – дъщеря на Ж. П., която първо не е очевидец на предполагаемия инцидент на работното място и второ предвид родствената ѝ връзка с пострадалата, навеждаща евентуална заинтересованост, нейните изявления следва да се преценяват с оглед разпоредбата на чл. 172 ГПК, вр. чл. 144 АПК.

Когато правнорелевантни факти се установяват със свидетелски показания, съдът взема предвид начина, по който свидетелите са узнали тези факти (присъствали са при осъществяването им, имат впечатления от други факти, по които може да се съди за правнорелевантните, узнали са правнорелевантните факти от трети лица или от някоя от страните по делото и др.), както и способността и желанието на свидетелите вярно да възприемат фактите и добросъвестно да ги възпроизведат в показанията си. Заинтересоваността на свидетеля може да се отрази както на начина, по който той възприема фактите, така и на неговата оценка за тях, а също и на начина на възпроизвеждането им в показанията пред съда. Това може да се отнася за всички факти или само за някои от тях, поради което съдът е свободен да прецени дали да се довери на тези показания и в каква степен.

В случая показанията на св. Т. П. дават единствено информация за обективно настъпило увреждане, но не и за релевантния за трудовата злополука факт – че то е настъпило, съпътства и е във функционална връзка с трудовите функции на осигуреното лице.

Обратен извод не следва от приетата по делото СППЕ, т.к. заключението на експертите се основава на данни от снетите анамнези от амбулаторните листи, по твърдения на жалбоподателката и възприятията ѝ за случилото се на 06.11.2018 г., поради което и предвид правилото на чл. 202 ГПК, вр. чл. 144 АПК, съдът не я кредитира с оглед събраните по делто писмени и гласни доказателства, още повече, че обективно не дава решаваща за правния спор информация за причините на констатираното от вещите лица „разстройство в адаптацията“.

Несподелима е тезата на процесуалния представител на ответника и изразеното становище за обвързване на решението по настоящия спор с присъдата на СРС и решението на СГС, НО, още по-малко с констатациите на наказателния съд, обосновавали извода му за липса на съставомерност на повдигнатото на П. обвинение по чл. 148, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 147, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК – *„разгласяване на позорно обстоятелство за длъжностно лице – директорът на [фирма] С. П. Ч., като е депозирала пред длъжностно лице уведомление за трудова злополука – Декларация за трудова злополука с вх. № 418/10.05.2019 г., в която е изложила, че на 06.11.2018 г. е била ударена с папка по ръката от директора на [фирма] С. П. Ч., което наложили да потърси лекарска помощ“*. Това е така, т.к. различни са подлежащите на установяване в наказателното и настоящото производство правнорелевантни факти – в първия случай обективните признаци на състава на престъплението от частен характер „клевета“, във втория случай кумулативното наличие на елементите от фактическия състав на понятието „трудова злополука“ и конкретно настъпило увреждане, функционално свързано с трудовите функции на пострадалата – обстоятелство, което не се установи по делото и което

дисквалифицира злополуката като трудова.

При анализа на доказателствата съдът намира, че правилно административният орган е формирал извод за липса на категорични и безспорни такива данни, че се касае за трудова злополука. Възприетите от ответния в настоящото съдебно производство орган данни от фактическа страна се основават изключително на събраните доказателства, а формираните въз основа на същите фактически и правни изводи се споделят от настоящата съдебна инстанция. Атакуваното административно решение е постановено при напълно изяснена фактическа обстановка, при спазване на всички съществени административнопроизводствени правила и при правилно приложение на материалния закон.

Само за пълнота и без да се променя извода за неоснователност на инициираното от Ж. П. оспорване на Решение № 1040-21-42, следва да се отбележи като неправилен възприетият от административния орган подход да обвързва неблагоприятният резултат от увреждането с наличието на издаден болничен лист, т.к. това обстоятелство е ирелевантно към обективното състояние на временна неработоспособност. В хипотеза като настоящата, в която трудовото правоотношение на жалбоподателя е било прекратено считано от 06.11.2018 г., органите на ТП на НОИ са длъжни да съберат нужните доказателства, за да установят характера на неработоспособността в резултат на претърпяната злополука. Това следва и от правилото на чл. 12, т. 1 НМЕ (изм. – ДВ, бр. 64 от 2018 г., в сила от 3.08.2018 г.), тълкувано с оглед законодателното изменение на КСО (бр. 99 от 2017 г., в сила от 1.01.2018 г.), с което е отменена рапоредбата на чл. 42, ал. 2 от кодекса, регламентираща изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване, трудова злополука или професионална болест, настъпила до 30 календарни дни след прекратяване на трудовия договор или осигуряването. Доколкото в случая обаче не е доказан функционалният елемент от нормата на чл. 55, ал. 1 КСО, това процедиране не се отразява на крайния извод за законосъобразност на проверявания административен акт.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 АПК в полза на ответника и на заинтересованата страна следва да бъде присъдено своевременно поисканото процесуалните им представители юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото, съдът определя в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд - София град, III отделение, 75-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. А. П. срещу Решение № 1040-21-42 от 23.01.2020 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 23346 от 21.06.2019 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 от Кодекса за социално подпомагане за отказ да бъде приета като трудова декларираната при Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град злополука с вх. № 418 от 10.05.2019 г.

ОСЪЖДА Ж. А. П. да заплати на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град сумата в размер на 100 (сто) лева, представляваща

направени по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Ж. А. П. да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], разноси за настоящата инстанция във вид на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез Административен съд - София-град пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

На основание чл. 138, ал. 1 от АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: